

Kampioen 2.0

IN MAKKELIJKE TAAL

Lezen voor Iedereen | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

www.lezenvooriedereen.be

www.eenvoudigcommuniceren.nl

Deze uitgave is een bewerking van de roman *Kampioen 2.0*
oorspronkelijk gepubliceerd door Uitgeverij Columbus in 2021.

Bewerking in makkelijke taal: Jet Doedel

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 724 7

NUR 286

Kampioen 2.0

Corien Oranje & Olivier van de Voort

IN MAKKELIJKE TAAL

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Deel 1

Olivier stapt op het startblok aan de rand van het zwembad. De tribune zit vol publiek. Links en rechts van hem staan andere zwemmers. Maar Olivier ziet alleen het water voor zich. Hij ademt diep in en uit.

‘Op uw plaatsen’, klinkt een stem.

Olivier buigt zich voorover. Zijn spieren zijn gespannen. Het startsein klinkt. Meteen reageert zijn lichaam: hij duikt naar voren, zijn armen voor zich uit. Even zweeft hij door de lucht. Dan glijdt hij door het koele water. Verderop komt hij boven. Hij neemt een hap lucht. Heel even hoort hij het geschreeuw van het publiek. Dan duikt hij weer onder. Hij zwemt zo hard hij kan, soepel als een dolfijn. Luchtbellen dansen achter hem aan. Telkens komt hij even boven om adem te halen. Nog een paar meter, dan is hij aan de overkant.

Bij de muur draait Olivier onder water om. Hij zet zich af met zijn voeten. Daardoor schiet hij vooruit. De andere zwemmers ziet hij niet meer. Oliviers benen worden moe. Zijn longen snakken naar adem. Maar hij gaat door. Het laatste stukje ... Olivier tikt de muur aan. Was hij snel genoeg? Hij kijkt rond.

Op de tribune steekt papa met een grote lach zijn duim omhoog.

‘Gefeliciteerd!’, zeggen de andere zwemmers.

‘Goed gedaan!’

De prijzen zijn uitgereikt. Met een medaille om zijn nek loopt Olivier naar de douches. Zijn vrienden van de zwemclub feliciteren hem.

‘Vet, man!’

‘Zo cool.’

‘Ben je niet kapot nu?’

‘Nee hoor’, lacht Olivier. ‘Ik zou nog wel een keer willen.’

Warm water op zijn schouders. Vrienden, die blij voor hem zijn. Papa, die zo trots keek. Kon het maar altijd vandaag blijven.

*

Olivier houdt niet alleen van zwemmen. Hij zit ook op paardrijles. Met zijn eigen pony, Monty. Mama en hij gaan elke week naar de manege, met Monty in een trailer achter de auto.

Als ze vandaag terugkomen van de les duwt Olivier het hek voor de oprit open. Mama parkeert de auto naast het huis. Ze leidt Monty aan een touw de trailer uit. Monty is bezweet door de les.

Daarom spuit Olivier hem in de wei af met de tuinslang. Mama en Olivier beginnen Monty droog te wrijven. Monty buigt zijn hoofd naar voren om gras te eten.

Olivier heeft het touw van Monty vast. Maar hij is er niet bij met zijn gedachten. Hij denkt aan het huiswerk dat hij nog moet maken. Olivier zwaait het touw zachtjes rond. Maar dan raakt het touw zijn been en slingert om zijn enkel.

Olivier bukt zich om het touw los te maken. Maar op dat moment stopt Monty met eten. Hij tilt zijn hoofd op. Olivier voelt een ruk aan het touw. Dat zit nog vast om zijn enkel. Olivier valt om. Hij komt hard op zijn rug terecht.

‘Au!’

Monty schrikt. Hij gooit zijn benen in de lucht en begint te rennen. En hij trekt Olivier mee.

‘Monty, stop!’, roept Olivier.

Maar de pony luistert niet. Hij rent in galop door de wei. Olivier bonkt er achteraan.

‘Mama!’, roept Olivier.

‘Stop, Monty!’, roept mama ook. ‘Ho!’

Maar Monty rent haar zo voorbij. En papa ook, die nu ook buiten is. Monty rent de wei uit, door de tuin, naar de oprit.

Olivier probeert overeind te komen. Maar dat lukt niet. Hij wil het touw grijpen. Dat lukt ook niet. Monty sleept hem mee over de harde oprit. Au, zijn rug, zijn voet, zijn enkel!

We zijn bijna bij het hek, denkt Olivier. Daar moet Monty wel stoppen. Maar het hek staat nog open. Monty rent zo de weg op. Bomen schieten voorbij. Een auto toetert.

Olivier blijft schreeuwen. Zijn hoofd bonkt op de grond. Zijn rug en zijn voet doen zo'n pijn. Er komt nog een auto langs.

Straks rijdt er een auto over me heen, schiet het door Olivier heen. Of ik bots tegen een boom. Ik wil niet doodgaan!

Monty rent van de weg af, het bos in. Ze gaan over het fietspad, door de bosjes, dwars door een sloot. Modder in zijn ogen, in zijn mond.

Verderop is een meer, bedenkt Olivier. Daar zal Monty wel stoppen. Nog heel even!

Maar Monty stopt niet bij het meer. In galop rent hij verder, het water in. Monty begint te zwemmen, met Olivier achter zich aan.

Het water is ijzig koud. Boven zich ziet Olivier licht, door het groene water heen. Hij moet ademen!

Hij trappelt met zijn ene vrije been. Hij slaat rond met zijn armen. Heel even komt hij boven.

Snel neemt hij een hap lucht. Dan zakt hij weer weg onder water.

Monty zwemt verder. Af en toe lukt het Olivier om even boven te komen. Maar hij zakt steeds dieper weg.

*

Ineens is het voorbij. Olivier hoort een onbekende stem. Armen tillen hem uit het water. Hij wordt ergens neergelegd. Bezorgde ogen boven hem.

‘Gaat het, jongen?’

Olivier wil knikken, maar het gaat niet.

Meer stemmen.

‘Hier, leg dit vest over hem heen.’

‘Dat touw, wat verschrikkelijk!’

‘Bel 112, snel!’

‘Hoe heet je?’

‘O-o-olivier’, bibbert Olivier.

‘Oké, Olivier. We halen hulp. Er komt een ambulance.’

Olivier drijft rond in de pijn. Golvende, beukende, snijdende pijn.

‘Wakker blijven’, zegt iemand. ‘Wat is er gebeurd?’

Ben je van je paard gevallen?’

Met moeite doet Olivier zijn ogen open.